

ГОТҮЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

„ГОТУЙСЬ”

Журнал пластового новачтва

“NOTUJS” — MAGAZINE
for Ukrainian Children

Видає Головна Пластова Булава
Відповідальний редактор:
пл. сен. Леся Храплива

Адреса Редакції:
LESIA CHRAPLYWA
168 East 7th St., Apt. 3A
New York 9, New York

Адмініструє
Крайова Пластова Старшина
на ЗДА.

Адреса Адміністрації:
“PLAST” Inc.
New York 3, N. Y.
140-142 Second Avenue

Річна передплата в ЗДА — \$ 2.50, в Канаді — \$ 2.75. Новачки та новаки складають її на руки виховників, самітники та не-новаки пересилають просто до Адміністрації. Ціна одного числа 25 центів в ЗДА, 30 центів в Канаді.

— Готуйсь! Журналик „Готуйсь” дякує новачтву із Боффала, Північна Америка, що вони перші всі до одного склали вже передплати на 1964 рік! Готуйсь!

Обкладинка роботи Роми Баб'юк

Заставки малювала
ст. пл. Оксана Ворис

З М І С Т :

Світляна Луцька:

„Готуйсь” зустрічає святого

Миколат 2

Казка давнини 4

Новачка Сяня Мостович:

Дивні звіратка в нашому городі 11

„Готуйсь” вирушає у мандрівку 10

Братчик Ірко:

Гостина святого отця Миколая

(Загадка) 17

Мал. Н. Мудрик-Мриц

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 10 (91)

Грудень

1963

Мал. І. Стецьків

Ніч. Поснули чемно діти.
В небі зорі, повно див:
Завтра — ранок, щоб радіти
— Миколай у нас гостив!

Миколай, що добрим дітям
Не жаліє всіх дарів:
Тим, хто чи в зимі, чи в літі
Пильний, чемний бути вмів.

Тим, що подарункам раді,
Не сховають їх усіх,
Що поділятьсз в громаді,
Щоб були всім радість, сміх!

Тим, що не дарів для себе
Ждали в Доброго Отця,
А про бідних, що в потребі,
Турбувались їх серця.

У снігах блищать діврови...
Ніч спокійна вкрила край...
Дар великої любови
Принесе нам Миколай.

„ГОТУЙСЬ” ЗУСТРІЧАЄ СВЯТОГО МИКОЛАЯ

Падав густий сніг. Білі сніжинки весело кружляли в повітрі і легко сідали на землю, покриваючи все неначе білою плахтою. На краю ліса стояли великі сани, а біля них увихалися янголи в ясних барвистих шатах. Вони навантажували сани різними дарунками. В повітрі лунав звук срібних дзвіночків. Повагом пошожав Святий Миколай, споглядаючи, чи все на своєму місці, чи все готове до далекої дороги. Аж ось вибігла з-поміж смерічок маленька чорна постать з вилками в руках. Вона хитро зиркнула сюди й туди, швидко вискочила на стежку і пристала до подорожнього, що наближався поспішним кроком до святої каравани.

Чортик Хляп: — А, вітаю, вітаю! Тут, бачу, всі старі знайомі!

„Готуйсь”: — Геть від мене, нечиста сило! В мене діло до Святого Отця Миколая, а з тобою мені не подорозі!

Чортик: — Це прекрасно, я теж туди прямую!

„Готуйсь”: — Тільки не враз зі мною! Досить мені твоєї „дружби”! Твої діла не раз видніють розлитим чорнилом на моїх письмах! Пам’ятаєш, як ти пе-

ремінював черенки з літерами у друкарні, як перекручував загадки! А тепер мандруй собі сам!

„Готуйсь” приспішив кроку і наблизився до Святого Миколая, що стояв біля саней. Поцілував дорогоцінний перстень на Його руді, як годиться, та промовив:

„Готуйсь”: — Вітай, Святий Отче! Щирий привіт приношу Тобі від усіх українських новаків у вільному світі. Вони всі нетерпеливо дожидають Тебе!

Святий Миколай: — Спасибіг, молодий друже! Як бачиш, янголи мої приготівляють сани. Незабаром вирушимо в далеку дорогу. Треба нам відвідати всі країни та обдарувати всіх чемних дітей. Поїдемо: в Австралію, в гарячу Африку, відвідаємо дітей в Америці, в Канаді, по цілій Європі. Та найдовше вже задержимося в Україні.

„Готуйсь”: — В Україну, Отче, їдете?! Ох, як радо поїхавби я з Вами!

Святий Миколай: — Не туди путь твоя, сину; там панує ворог лютий і тільки я зі своїми небесними помічниками зможу туди продістатися...

Чортик Хляп: — І я теж!

Святий Миколай: — Не твоя це дорога, нечиста сило! Добрі діти живуть в Україні: хоч заборонила їм червона Москва молитися, церкви позакривала, священників на важке заслання у Сибір повивозила, діти таки молитись не забули. В щоденних своїх молитвах просять Бога про кращу долю для своєї Батьківщини. Туди нам треба поспішати, щоб додати їм сили й охоти до дальшої боротьби.

„Готуйсь“: — Знаю, Святий Отче. І найбільша моя мрія — колись теж туди могти заходити, так, як тепер приходжу до українських дітей у вільному світі. А покищо, прошу Тебе, зволь дати мені свій підпис, щоб знали мої читачі, що я справді зустрів Тебе.

Святий Миколай: — Подобається мені твоя праця, мій молодий друже. Ти вчиш новацтво придержуватися Новацького Закону, вчиш їх любити Бога й Україну. Благословлю твою працю, і хай принесе вона якнайбільше користи українському новацтву, так, як ти хочеш: по цілому вільному світі, а колись і на Рідній Землі. Ось дам тобі свій підпис, ще й печать приложу...

„Готуйсь” простягнув Святому свій записник а він виїняв золоту вічну ручку та печатку із чистого срібла, підписався та приклав печать. А тоді дав знак своєю пастирською палицею-жезлом

та сів у сани. Янголи обтріпали сніг зі своїх крил і свята каравана рушила в супроводі музики дзвіночків на зоряний шлях. Чортик Хляп ледве успів схопитися за опертя саней, щоб його таки не залишили.

Сани віддалялися щораз далі й далі, вже ледве видно було їх у далині, а „Готуйсь” все ще стояв, мов заворожений, та з тугою дивився за ними.

Сестричка Світляна Луцька

Святий Отець Миколай

Свято українського Чорного моря у новаків в Гартфордї, Америка.

Мал. братчик Ірко Юрчук

КАЗКА ДАВНИНИ

(Так називався цього літа табір новаків на Бобрівці біля Гартфорду в Америці. При першому вогнику Сестричка Командантка розказала новакам таку казку):

Давно, давно стояла край лісу, далеко від гамору міста й людей, мала хатка. Жив собі в ній молодий, дужий чоловік.

Кожного ранку до схід сонця виходив він у ліс дякувати Всевишньому за минулий день та просити сили добре провести новий. Опісля годував він щедро своїх лісових приятелів, підливав квіти біля хати, а тоді брався за важку працю в полі на узліссі. Коли ж ясне сонечко ховалося за обрій на спочинок, виймав грубезну стару книгу та читав із неї чарівну казку давнини.

Немов живі, ставали перед його очима козацькі полки, відкривалися карпатські печери з різними скарбами, повставав у своїй блискучій славі город Київ з княжими дружинниками. Блищала на сонці дорога зброя, зеленіли українські степи, а золоті лани пшениці колихалися на вітрі. Приходили різні люди з давньої давнини, маршували стрільці у бій з ворогами, плили човни по Дніпру, а кораблі по Чорному морю.

Пізно вночі навідував сон маленьку хатинку біля лісу, стулював очі молодця, зігненого над старезною книжкою та переривав чарівну казку давнини.

А раз у тиждень маленька хатка під лісом бриніла та дрижала від гомону дитячих голо-

сів і тупоту десятка дитячих ніг. Раз у тиждень сходилися туди малі діти, щоб і собі послухати чарівної казки давнини.

І дивні дива діялися в маленькій хатці. Зі старої книги виходили прекрасні постаті, брали зі собою дітей та вели їх у світ давнини. І йшли туди діти з великою радістю та цікавістю. Проходили крізь блискучі палати князів, відвідували Запорозьку Січ, величні церкви города Києва й Галича, оглядали працю своїх предків.

А тому, що так мило було йти дітям в цю дивну мандрівку, я хочу, щоб і Ви, новаки, пішли їх слідами та пережили з ними гарні й великі хвилини із Казки Давнини.

**

Новаки пишуть:

Так закінчила наша Сестричка Командантка свою розповідь і ми всі, новаки, вирушили в цю далеку й дивну мандрівку. Тривала вона три тижні, стільки, що й наш табір. Але за цей короткий час ми пізнали та навчилися дуже багато. Все це описали ми в нашій хроніці, і ось кілька уривків з неї:

В Казці Давнини я був отроком. Якщо вам це слово не знає, я скажу Вам, що отроки це були молоді воїни-дружинники в Україні. Їх зброєю були: спис, меч та лук, а охороною щит. Перший князь, що вів у бій отроків, то був князь Олег. Володи-

мир Великий це був найславніший український князь, бо він охрестив Україну. Його отроки були дуже завзяті.

Я дуже люблю свою дружину отроків і свого князя. Ми всі гарно проводимо день у нашому замку, що його самі збудували, або на вправах. Я знаю, що добрий отрок — завжди служить Богові й Україні, слухає дружинника, старається бути щораз кращим.

Написав Олесь Кузьма

**

В Казці Давнини ми порішили збудувати Січ. Будова тривала біля двох тижнів. Ми вибрали бунчужного, новака Романа Глібовича, і він носить бунчук (кінський хвіст з прикрасами на високому держаку). Писарем став новак Орест Лебедь, а суддями Роман Семенюк, Мирослав Телюк та Ігор Стельмах. Наші осаули: Аскольд Яцух та Ігор Стельмах. Гетьманом є наш братчик Зенко Стахів. Ми маємо свій малиновий прапор і всі козацькі клейноди. Наша Січ має одні ворота. Ми зробили собі гарні козацькі шапки з паперу, а на другий день помалювали їх. Недалеко Січі маємо три криївки.

У нас є полковники (братчики): Максим Кривоніс, Данило Нечай та Іван Богун. На Січі є 22 козаки.

Пугу-пугу, козак з Лугу —

Ігор Стельмах

**
*

Мал. братчик Ірко Юрчук

КОЗАЦЬКА ПІСНЯ:

Козаки, козаки,
Воювали і боролися,
Щоб Україна була вільна
Та щоб була славна.

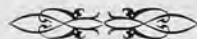
Як козаки йшли в походи,
Боронили волю України,
Не своє життя.

Вони жили й воювали
Лиш для України,
Бо вони були справжні герої.

Петро Грицак

Ми, Січові Стрільці в Казці Давнини вчимося про тих славних героїв, що боролися за Україну. В нашій твердині є дві гармати і один скоростріл. Дві стіни збудовані з дерева, а третя з каменю. Коли Стрільці вирушали в бій, молилися, щоб Бог дав їм силу перемогти ворога. Ми знаємо про славу гору Маківку в Карпатах, де Стрільці побили москалів. Ця битва тривала три дні.

Однострій Стрільців був сіро-зелений з бронзовим поясом. На головах мали шапки-мазепинки. Вони мали кріси та скоростріли. Перший Кошовий Січових Стрільців був Володимир Старосольський. Головним Отаманом усіх українських військ був Симон Петлюра. Його вбили вороги в Парижі. Знам'ям Січових Стрільців була червона калина, що про неї багато співають у піснях. Так виглядали наші славні Українські Січові Стрільці (скорочено їх називали Усууси) і тепер ідемо їхніми слідами. Ми теж маємо шапки - мазепинки, свій провід і відзнаку. Тепер вправляємося, щоб колись піти сміло в бій та захищати наш синьо-жовтий прапор від ворогів. Наша улюблена пісня „Гей на горі, на Маківці“. Попросіть Ваших братчиків, щоб і Вас її навчили!

Марійка Підгірянкa

П І С Н Я

Тихо Тиса чисту воду несе.
Місяць сріблом доріженьку пише.
А на хвилі човничок новенький,
У човенці пластун молоденький.
Пливе човен по сріблестій путі,
Із човенця співаночку чути.
Уже зникли човен і весельце —
Лиш та пісня осталася в серці.

Цю пісню написала МАРІЙКА ПІДГІРЯНКА. Про неї писав „Готуйсь” у жовтні. Тиса це ріка в Карпатській Україні. Там Марійка Підгірянкa жила та вжила довгі роки.

Дороге моє Новацтво!

Ось перед Вами останнє число цього, 1963 року. Чергове число матиме вже напис: „1964 рік”. Так з Божою поміччю приходив я до Вас кожного місяця цього року і далі хочу приходити.

Але Ви знаєте дуже добре, бо я вже Вам писав, і Ваші сестрички та братчики Вам про це говорили, що прийду до Вас на другий рік тільки тоді, коли заплатите передплату. Прийду навіть вже трошки більший, то значить, що буду мати більше сторінок. Бо Ви ростете з року на рік, то й я хочу рости з Вами.

Я писав Вам вже здавна, що треба складати передплати якнайшвидше: що скорше, то краще. Аж ось, якось при кінці місяця жовтня дістаю із пошти лист зі Станиці в Боффало, в Північній Америці. Думаю, що то пишуть мені звіттіля. Розтинаю коверту, а то лист від братчика Гніздового Ярослава Пришляка. Починається цей лист так:

— Радісно спішу зголосити Тобі, „Готуйсь”, що я закінчив збірку передплат на 1964 рік...

А далі вичисляє, скільки грошей посилає та за скільки новацтва.

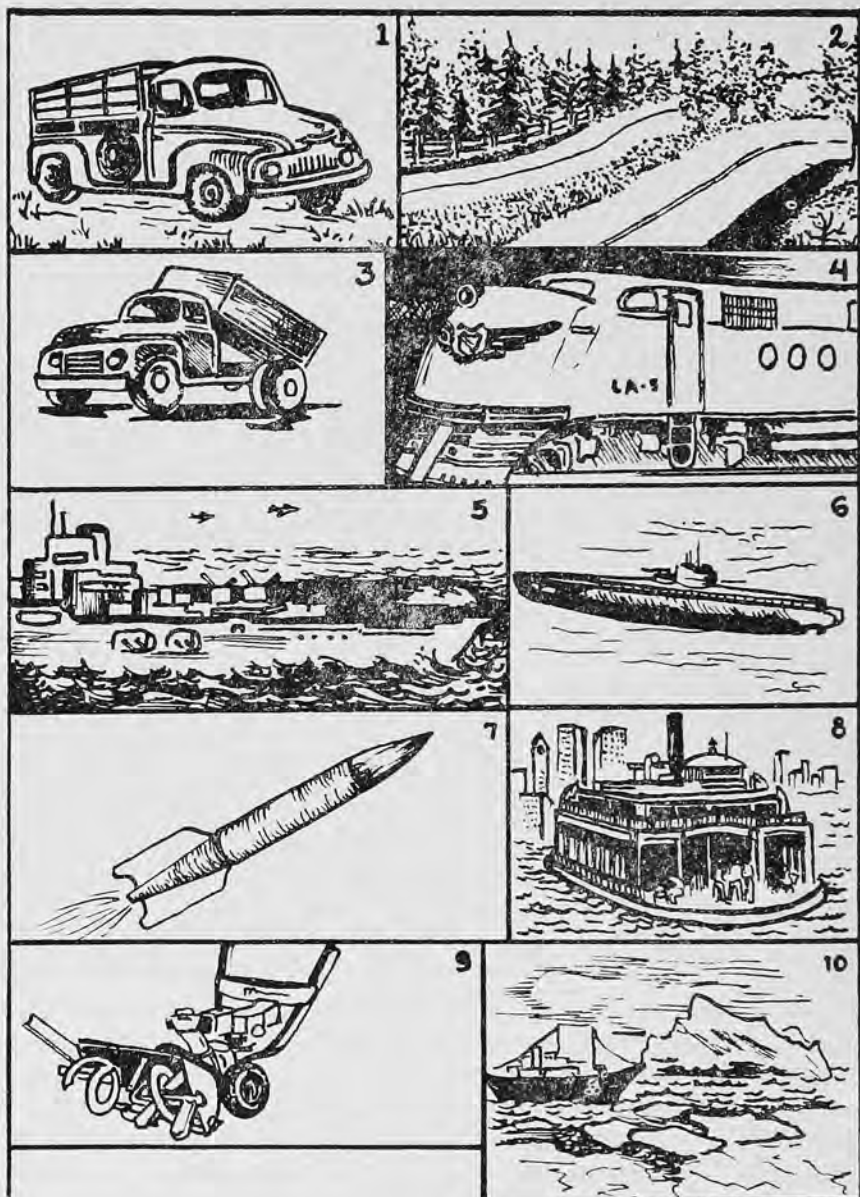
Прочитав я раз і другий, бо очам своїм не вірив, оглянув докладно переказ на гроші, що був там разом з листом. Бо аж ніяк не міг повірити цьому! Але ні, це все таки було правдиве. Не сон, і не казка. Отже, новацтво із Боффало вже встигло зібрати та переслати всі свої передплати на новий рік. Подумав я: як дуже мусять любити ці новаки свій журналик та як пильно читати його, коли вже на так довго перед початком наступного року хочуть запевнити собі, що він і далі буде приходити до них! І радісно стало мені на серці.

Та ба, на цьому не кінець ще! Зараз на другий день приносить листонос листа із Гемпстеду, теж із Північної Америки. Відчиняю його, а то знов передплати! Не від усього новацтва, що там є, а тільки від половини. І братчик їх обіцяє, що і друга половина не буде довго баритися. А за кілька днів — приходять всі передплати із Денверу та з Кентону, Америка.

То була радість мені! І не лиш мені, бо й Мишка-Гризикнижка зраділа, і чортик Хляп обіцяв, що цілий день не буде робити ніяких збитків!

Зраділи ми та задумалися: ну добре, це ж тільки новацтво з трьох і пів Станиць прислало нам передплати, а коли решта наспіє?

„ГОТУЙСЬ” ВИРУШАЄ У МАНДРІВКУ

Мал. І. Савойка

Правда, що Ви всі любите подорожувати? Коли це не так дуже далеко, то новакові найбільше годиться йти пішки, щоб показати, який він сильний та витривалий. Але коли треба дістатися до якогось місця віддаленого на сотні а то й тисячі миль, ногами туди не зайти. Тому люди й видумали різні вози, авта, човни, щораз швидші та справніші. Деякими з них Ви певно самі не раз їздили. Інші Ви бачили тільки в кіні чи на образках. І певно радо гукторите про них з друзями. А щоб Ви не мусіли вживати при цих гуктірках чужих слів, „Готуйсь” хоче подати Вам, як називаються всі ці засоби мандрівки українською мовою. Бо Ви вже знаєте, що нема такого слова, якого не можна б перекласти з чужої мови на нашу, українську. Отже вважайте:

Грузовик, вантажна машина — truck, der Lastwagen
Битий шлях, мурованка — highway, die Autobahn, die Landstrasse
Самоскид — dumping truck, der Abwurfwagen
Залізниця — railway, die Eisenbahn
Літаконосець — aircraft carrier, der Flugzeugträger
Підводний човен — submarine, das Unterseeboot
Ракета — rocket, die Rakete
Пором — ferry, die Fähre
Відсніжний плуг — snow plow, der Schneepflug
Криголам — ice-braker, der Eisbrecher

Новачка Сяня Мостович

ДИВНІ ЗВІРЯТКА В НАШОМУ ГОРОДІ

Ось яку пригоду пережила я і ціла наша родина цього літа. А було це так:

Надворі вже темніло і скоро настав вечір. Мій Тато, що пішов за чимсь до гаражу, почув якийсь писк. Писк був такий жалібний, що прикро було його слухати! — При допомі моєї пластової ліхтарки тато доглянув в кутку гаражу в старій нашій пральні маленького звірика, що бився на всі сторони і не міг видістатися

із своєї неволі. Він був такий маленький і такий гарний. Мав гострі вушка, очі чорненькі як вуглики і цілий був покритий пухнастою шерстю. Лиш одне, що мав менше гарне, то довгий хвостик, ще до того голенький. Через цей хвостик не хотіли ми його і в руки брати.

Але звірятко треба було рятувати, бо в цій пральній машині і загинув би. — Що робити з ним? Пустити на волю? Адже

ніч, він ще маленький, кіт розір-
ве. Брати до хати? Та ми не зна-
ємо що це за звір, як коло нього
ходить і що їсти давати!

На щастя у нас є енциклопе-
дія загальна та багато книжок
про звірят. — „Аню, прочитай
про опосів”! — сказав тато до
мобі сестрички Ані, а сам витяг-
нув звірятко і вложив його в ста-
ру клітку, яку ми мали. Клітку
поставили ми в городі. Дали до
середини травиці, салатку і води.
Та звірик нічого не їв, не пив і
вже не пищав, лиш дерся по
дротиках клітки.

— „Ні, це не може бути опос”

Мал. Віра Любинська-Юрчук

— сказала моя сестра, що вже
вспіла вичитати в книжці.

— „Опоси великі, як коти”.

Та час було вечеряти і ми не
дуже раді пішли до хати, лиша-
ючи світло надворі, щоб нашому
гостеві нічого злого не сталося.

Нараз ми почули страшний
крик мого малого братчика Ан-
дрійка. Він стояв біля дверей і
крізь шибу вдивлявся в клітку,
в якій був наш звірик.

— „Мама, до нього прийшла
його мама!” — він раз-у-раз пов-
торяв це.

І дійсно з городу поважною
ходою прямувала до клітки ма-
ма звірика. Велика як добрий
кіт, з прегарним футерком на со-
бі та з дуже поганим, довгим
хвостом. Тато скоро відчинив
дверцятка клітки, а ми усі при-
містились біля вікон, що ведуть
до городу. Світло в хаті погаси-
ли, а надворі світилось далі. Що
далі буде? — цікаво усім було
знати.

На велику радість мале зві-
рятко вибігло з клітки і йшло за
свою мамою в город. Нараз ма-
ма звірика зігнула свої лапки,
присіла і мале видрапалося на
її спину та положилося на ній
впоперек. Тоді мама встала обе-
режно та понесла своє мале тяг-
нучи за собою свій поганий, го-
лий хвостик.

Ми ще довго стояли біля вікон
і супроводжали наших дивних
гостей — звірят, аж доки темно-

Новачка Наталка Стрілецька з Монтреалу, Канада, пише:

Дорогий „Готуйсь”!

Наш рій „Жайворонки” розгадав на сходинах загадку із жовтневого числа „Поучення князя Володимира Мономаха”:

ЩО ВМІЄТЕ, ТОГО НЕ ЗАБУВАЙТЕ, А ЧОГО НЕ ВМІЄТЕ, ТОГО НАУЧАЙТЕСЬ З КНИГ.

Прошу „Готуйсь” помістити світлину з нашого новацького табору „Лісова пісня”. В таборі було нас усіх 26. Тепер в Канаді чудова осінь. Ми збираємо листочки, наліплюємо їх і так складаємо образочки. Незабаром будемо діставати відзначки вмілостей і новацьких проб, що до них ми приготовлялися цілий рік.

Готуйсь!

Наталка Стрілецька, жовтодзюб

та ночі не закрила нам їх зперед очей.

Ці дивні звірятка — це були дійсно опоси. Вони величини когата, живляться м'ясом. Мама носить своїх малих на спині, а сплять на деревах, зачіпившись на них хвостом.

**

„Жайворонки” дуже добре відгадали. Новачка **Аріяна Манило** з цього самого роя прислала ще окремо свою відгадку цієї загадки, і теж добре відгадала. Чи Ви теж це потрапили? Якщо ні, то загляньте до жовтневого числа, а тоді побачите, як вони це зробили. Але це речення з „Поучення” треба не лиш відгадати, але й робити так, як Володимир Мономах нас повчав.

**

Новачка **Марта Качор** з Вінніпегу, Канада, так описує свій табір:

Засіяло сонце. Авта появилися в Українському Парку. Новачки спішили на відкриття дівочого й закриття хлоп'ячого табору. Після відкриття та закриття новаки мали ватру, на якій дістали відзначки проб та вмілостей. Коли покінчилася ватра, новачки попрощали батьків та почали таборувати. В таборі були новачки з Вінніпегу, Ріджайни та Міннеаполісу.

На другий день, в понеділок, ми мали розповідь про очайдушків, які мандрували по світі, шукаючи нової країни, та зайшли в Україну. Ми мали також тереннову гру. В цій грі новачки познаходили імена очайдушків та назву табору. Табір називався „Очайдушки”. Перша кабіна, де жив рій, звалась „Дадко”, друга „Борись — не корись”, третя „Кринь Таратайко”, а четвERTA,

Табір новачок „Лісова пісня” біля Монтреалу, Канада.

де жили найстарші новачки, „Зуньо”.

Тому, що цьогорічний клич є „Плекаймо рідну мову”, в таборі ми мали сині серденька на будні дні. За кожним англійським словом, яке ми, забувшись, сказали, ми віддавали серденько. В неділю було так само, тільки серденька були жовті.

Впродовж тижня ми співали та проходили вмілості. В четвер відвідав наш табір Митрополит Кир Максим Германюк. Їх Експедиція є Митрополитом всієї Канади. Митрополит дав нам на пам'ятку образки святих.

Нарешті діждалися ми неділі! Батьки привезли нам ласощі та попрощалися з дітьми на дуже короткий час. По обіді було дозвілля, а по дозвіллі батьки поїхали додому.

Під час другого тижня ми мали проби до концерту, що відбувся при кінці табору. Найстар-

ша кабіна пішла на цілоденну прогулянку. По прогулянці ми смажили ковбаски. В п'ятницю ми влаштували маскараду. Всі новачки передягалися за різних людей та звірят. Сестрички перебралися за маленьких дівчаток і лизали великі цукерки. На цю маскараду запросили новачки та сестрички членів Спілки Української Молоді та Української Католицької Молоді. Першу нагороду за найкращий одяг дістала „сосна” із СУМ-у, друге місце здобули Цезар і Клеопатра із Пласту, третє місце дістала „мишка”, теж із Пласту. На маскараді ми бавилися, танцювали та їли канапки. Так ми закінчили день. В суботу мали ми генеральну пробу перед концертом. В неділю було закриття табору. Братчик Станичний виголосив коротку промову. Командантка роздала нам відзначки проб та відбутого табору. По закритті бу-

ла остання весела ватра. Юнаки, що бували на зустрічі в Едмонтоні, вивели дуже смішну сценку, що називалася „Попелюшка”. По цій ватрі прийшлося розлучатися з новачками, що приїхали до нас з Ріджайни і з Міннеаполісу, і це було дуже прикро. Пласт-прият і Станиця забезпечили їх ласощами на дорогу. Нарешті поїхали й ми додому. Такий був це табір цього року в Вінніпезі.

**

Новак Степан Геча з Нью Бронсвіку, Америка, пише про свій табір:

Я найбільше любив іти з іншими новачками до нашої криївки. Там мали ми різні зайняття. Братчик, що його ми звали „Жажа”, розказував нам казки. Ми збудували криївку з дерева. Часом ми влаштовували бої шаблями з патиків. Наш рій називався „Рятівничі човни”. Мені приємно згадати нашого доброго братчика.

Новак Степан Геча

**

Новак Юрчик Миколаєвич з Нью Гейвену, Америка, пише:

Мос таборування на Бобрівці

Я відбув вже три табори на Бобрівці. Цього року я таборував у шатрі. Це мені дуже подобалося. Нас було 10 новаків у шатрі. Шатровим братчиком був Василь. Я був ровим у шатрі, а Олесь Цвіль був мій заступник. Пізніше Олесь став ровим.

На таборі були різні ланки, в яких новачки приготувалися до різних іспитів вмілості: Чорноморці, Верховинці, Лісовики, Робінзони, Атлети. Вмілість Верховинця і Лісовика я пройшов вже попередніх років. Цього року я належав до ланки Чорноморців. Братчик Бунчужний Zenko вчив нас історії нашої фльоти, географії Чорного моря, стилів плавання, назв частин корабля та як виглядав прапор Чорноморської фльоти.

Ми проходили теж історію України: часи козаччини, про Запорізьку Січ, козаків, їх бої, та про славних гетьманів, як Дмитро Байда-Вишневецький, Петро Сагайдачний, Богдан Хмельницький, Іван Виговський та Іван Мазепа.

Ми ходили також на прогулянки. Найдовша з них була цілоденна. Ми йшли по чотири милі в одну сторону. Під час цієї прогулянки ми проходили попри американський табір ІМКА (Товариство Молодих Християн). Там ми задержалися, щоб відпочити. Ми проходили мостом, з якого було видно далеко. Праворуч від нас було озеро. На цьому озері хлопці з цього чужого табору плавали спокійно вітрильниками та „кену” — індіанськими човнами. Звідтіля пішли ми дорогою крізь ліс, аж прийшли на галявину. Там розсілися. Спершу ми мали теренову гру, потім обід та повернулися змучені до свого табору.

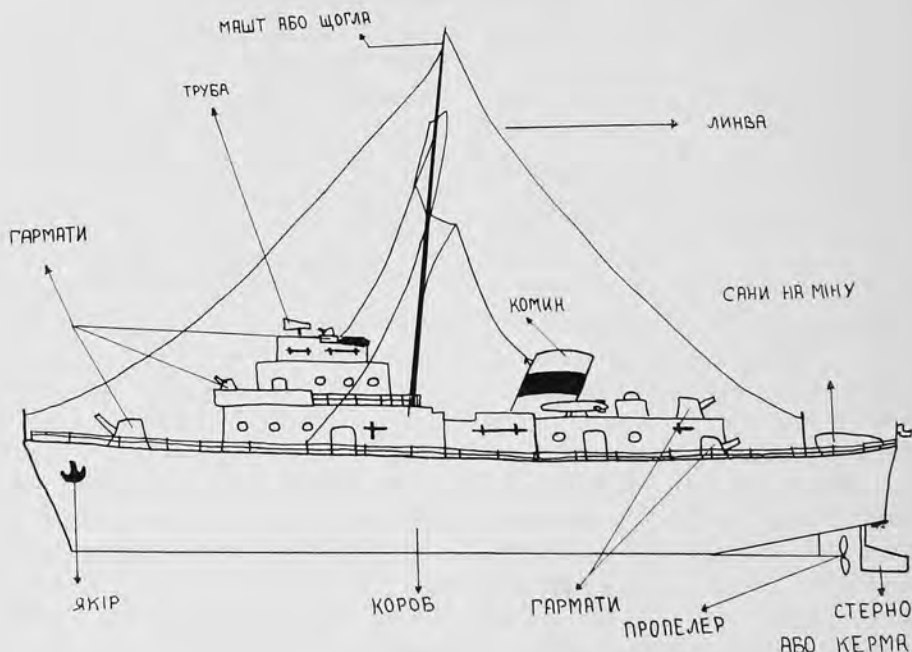
Ми мали теж ватри. Їх провадила сестричка Ніна, наша Командантка. Одного разу розказувала вона нам про такого нечемного хлопця українця, що бавився з чужими збиточними хлопцями. А потім він навернувся і став пластуном.

Кожної неділі ми мали Службу Божу. Під час неї ми співали разом з Батьками. Я тішуся, що я був у таборі і маю охоту знов поїхати на другий рік.

Новак Юрко Миколаєвич

Новак Ю р ч и к М и к о л а є в и ч з Н ь ю Г е й в е н у, А м е р и к а, н а малював нам цей корабель та написав, як називаються його частини. Пригляньтеся уважно цьому малюнку та добре запам'ятайте всі назви. А коли побачите який інший малюнок корабля, чи може маєте такий корабель-забавку, то спробуйте знайти всі ці частини і на ньому.

1	Я	С	Ч	Ь	Л	Ь	Ю	Д	Т	И	А	2	Н
К	И	І	А	К	Є	Ю	Ц	Ч	М	Ц	Ч	Т	Т
І												О	І
Й	Б											С	М
Ь	Е											Ю	Т
О	М											С	О
У	К											Й	Т
Ь	І											Ц	И
О	О											І	Ь
4	Т											Л	Л
Ь	О	У	Ь	О	Ь	Ю	К	О	Т	И	І	К	І

ГОСТИНА СВЯТОГО ОТЦЯ МИКОЛАЯ

(Загадку подав братчик Ірко)

В час своєї гостини поміж новантвом Святий Миколай обдарував новаків гарними книжечками. Назви цих книжок подано на рисунку. Але відчитати їх не легко, бо Чортик Хляп помішав букви у квадратах. Так зробив він, щоб інші діти не дізналися бува про ці книжечки та не попросили їх для себе у Святого Миколая.

Та Мишка—Гризикнижка із дірки підглянула випадково цю хитру штуку Хляпа. А вона — приятелька дітей і зрадить нам його тасмницю і так допоможе відгадати ці назви. Вважайте, що вона Вам скаже:

Хляп списав цілу абетку по порядку. Потім почав під кожною буквою знов абетку, але в відворотному порядку. Почав з кінця. Де було „а”, написав „ь”, де було „б”, написав „я”, де „в” — „ю” і так далі. Потім повимазував на рисунку всі правильні букви й замінив їх гими другими, із „відвортної абетки”.

Тепер, коли це вже знаєте, решту зробити не важко. Починайте змінювати букви від числа 1 і йдуть за числами довкруги малюнка, та записуйте на окремій картці, що відчитали. Коли вже відчитасте назви цих казок, розпитайтеся та розвідайтеся, хто їх для Вас написав та перешліть цілу розгадку „Готуйсеви”.

Хто добре розгадає, тому „Готуйсь” дарує одну з названих книжечок під ялинку.

ПАПЕРОВІ ПРИКРАСИ НА ЯЛИНКУ

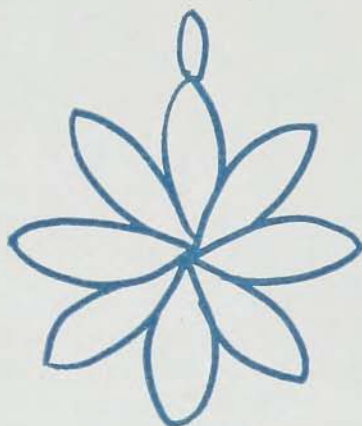
ЯБЛУКО

ІЗ ДОВГИХ ПАСОЧКІВ
ПАПЕРУ
(ЗЛІПИВСЯ ІХ КЛЕЄМ)
МОЖНА ЗРОБИТИ
ПРИКРАСИ

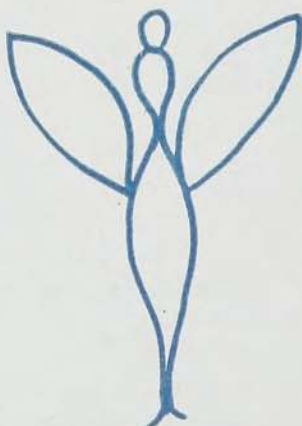
РИБА

ЗОРЯ

ЯЛИНКА

АНГЕЛ

ТРУДЕНЬ

1	2	3	4	5	6	7
ПОНЕДЕЛНИК	ПОНЕДЕЛНИК	ВІСТОРОК	СЕРЕДА	ЧЕТВЕР	П'ЯТНИЦЯ	СВЯТА
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				

